Preek in de viering op 31 oktober en 1 november 2026 in JDD
(Openb 7,2-4.9-14; 1 Joh 3,1-3; Mt 5,1-12a)

'Vrienden, hoe groot is de liefde
die de Vader ons heeft geschonken!
Wij worden kinderen van God genoemd!'
Een paar woorden uit de tweede lezing vandaag,
uit de brief van Johannes.

In de éérste lezing vandaag
- uit de Apokalyps van Johannes -
hoorden we over wie die kinderen zijn:
'…dienstknechten van onze God
met het zegel op hun voorhoofd getekend …'
'Die daar, gekleed in witte gewaden…
die uit de grote verdrukking komen.'

Een paar woorden zijn in ieder geval wel herkenbaar:
'uit de grote verdrukking'.
We zitten allemaal wel eens in de verdrukking:
in tijden van ziekte, verdriet of verlies.
Momenten waarop we ons onveilig en bedreigd voelen.

De veiligheid van onze wereld staat onder grote druk.
Ooit was veel in het dagelijkse leven vanzelfsprekend;
en waanden Nederlanders zich onkwetsbaar veilig.
Maar tegenwoordig lijkt alles héél kwetsbaar.
Door een onbezonnen oorlog
is een cruciale zeestraat afgesloten.
Waardoor het wereldwijde transport van olie en gas
gefrustreerd wordt.
Waarschijnlijk door een ingreep van buitenaf
werd een computer systeem lam gelegd.
Waardoor de aanvoer van dagelijkse boodschappen
werd gedwarsboomd.
Door de extreem warme zomer dit jaar
raakte de natuur in de verdrukking:
planten, struiken en bomen droogden uit.
Ooit machtige rivieren voerden onvoldoende water aan
om onze schepen vól beladen te laten varen.

Maar toch geloven we niet
in het aanbreken van een Apokalyps
waarin onze vanzelfsprekende wereld ten onder zal gaan.

Want we kennen ook de woorden van Paulus
in zijn brief aan de christenen van Rome.
Hij schrijft:

> Wij weten dat de hele schepping nog altijd
> als in barensweeën
> zucht en lijdt.

De wereld zucht en lijdt, zit in de verdrukking.
Maar dat is geen teken van een totale verwoesting
die aanstaande is.
Maar juist een belofte:
dat de nieuwe wereld van God
op het punt staat om geboren te worden.
Een nieuwe wereld
waarbij wij ons nog niet veel kunnen voorstellen,
maar die daadwerkelijk komen gaat
voor al die mensen in witte gewaden.

In een grot op het eiland Patmos
wordt het einde van de wereld waarin we nu leven
aan Johannes geopenbaard.
Hij schrijft alles op in het boek Apokalyps:
letterlijk het sluitstuk van de Bijbel.
In de laatste twee hoofdstukken
komt er een nieuwe hemel
en een nieuwe aarde.
Gods Koninkrijk op aarde wordt geboren.

Daar lezen we:

> ‘Gods woonplaats is [dan] onder de mensen,
> hij zal bij hen wonen.
> Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen.
> Er zal geen dood meer zijn,
> geen jammerklacht,
> geen pijn…’

Johannes ziet een ontelbaar grote menigte.
Ze staan voor de troon van God.
Met palmtakken in hun hand:
een soort Palmpasen aan het einde der tijden.

Op de voor-avond van het definitieve Pasen
- wanneer úit de dood
het wáre nieuwe leven zal opstaan -
staan ontelbare mensen langs de kant van de weg.
Net zoals bij de intocht van Jezus in Jeruzalem.
Ze wuiven met palmtakken.
Ze juichen de komende Heer,
ze juichen God de Vader, toe!

Wat Johannes daarnet zei:
‘Er zal geen dood meer zijn,
geen jammerklacht,
geen pijn…’

In het Evangelie volgens Matheus
wordt ook over een betere wereld gesproken.
‘Zalig de armen van geest,
want van hen is het Koninkrijk der hemelen.’
En:
‘Zalig die vervolgd worden omwille van de gerechtigheid,
want van hen is het Koninkrijk der hemelen.’

Tegen alle mensen die treuren,
die hongeren en dorsten naar gerechtigheid,
en al die anderen,
tegen hén zegt Jezus:
‘Verheugt u en juicht,
want groot is uw loon in de hemel!’.

Jezus zegt in dit gedeelte van de Bergrede steeds:
‘want zij zullen …
getroost worden…
verzadigd worden…’
enzovoorts.
Dat ‘zij zullen’
is geen ópdracht,
maar een belófte.

Als wij zuiver van hart zijn,
barmhartig zijn voor onze naaste,
als wij steeds het witte kleed van onschuld dragen,
dan zúllen we kinderen van God genoemd worden.
Dan zullen we ooit deel uit maken van
die ontelbaar grote menigte die Johannes ziet.
Dan zijn de beloftes van de Bergrede ook voor ons bedoeld.

Grote heiligen hebben elk een eígen gedenkdag
op de kalender van het Romeinse missaal.
Het exacte aantal is niet bekend
- ook zij zijn kennelijk ontelbaar -
maar wereldwijd zouden tussen de 170 en 200 heiligen
een eigen gedenkdag hebben.

Maar: niet alle heiligen hebben een plek gekregen
in de kalender van de Kerk.
Op Allerheiligen gedenken we al de mensen
die naamloos het voetspoor van Jezus volgen.
Gelovigen die zelfs in tijden zo angstig als in de Apokalyps,
blijven vertrouwen dat God zal doen wat hij gezegd heeft.
Heilige mensen die met palmtakken God alle lof toe zwaaien,
gekleed in hun witte doopkleed.

Mensen zoals wij die hier vanmorgen samen zijn.
Christen mensen,
ooit bekleed met het witte doopkleed van de gezuiverde onschuld.
Zo staan wij in een tijd waarin
'… de hele schepping nog altijd
als in barensweeën
zucht en lijd.'
Als voorbeeld voor anderen,
als heilige in déze dagen,
zo staan wíj - spreekwoordelijk - in witte gewaden
en wuiven met palmtakken.
Wíj juichen de komende Heer toe.

Wíj vertrouwen in de geboorte ooit
van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.
Wanneer
'Gods woonplaats [zal zijn] onder de mensen,
[En hij] alle tranen uit hun ogen [zal] wissen.

Daarop vertróuwen we vanwege de woorden van Jezus:
'Verheugt u en juicht
want groot is uw loon in de hemel!'
Amen.

Han Hartog; oktober 2026